

Junts i lliures, decidim el nostre futur

Fa una dècada, com a dirigents de l'escoltisme català, els tres autors d'aquest article van mantenir notòries diferències. Avui, en el marc del procés sobiranista i en un moment en què l'escoltisme del nostre país està immers en un procés irreversible d'unificació, han volgut signar conjuntament l'escrit que segueix.

Acció Escolta de Catalunya, Escoltes Catalans i Minyons Escoltes i Guies de Catalunya responen a diferents sensibilitats nacionals, espirituals i metodològiques, i formen la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge, una organització que gaudeix de reconeixement i projecció internacional.

Una de les característiques de l'educació en la ciutadania de l'escoltisme és que aspira a formar persones lliures amb criteri propi, capaces de construir el seu model de societat des de la base d'uns valors de convivència compartits. Això explica com és que al nostre país l'escoltisme ha nodrit de quadres el divers teixit associatiu i l'ampli ventall de partits polítics de tradició democràtica, aquells que van trobar uns valors de convivència comuns a l'Assemblea de Catalunya. Lluís Armet explica com, en les seves primeres reunions, molts dels que hi participaven es coneixien de l'escoltisme.

El moviment escolta també sap que per promoure el sentit de pertinença global cal tenir arrels. La identitat nacional, doncs, és la nostra forma d'aportar el que som al món, sabent que les identitats són construïdes humans, que canvien amb el temps i amb les aportacions dels que les viuen. Per això viu una catalanitat desacomplexada i, alhora, crítica, que respecta la diversitat de parers i no

FABIAN MOHEDANO, EDUARD VALLORY, JOAN VIDAL

s'aboca amb petulància als eslògans patriòtics. I una catalanitat conscient de l'obligació moral de treballar per la igualtat entre totes les persones i pobles del món. Ningú és millor o pitjor pel fet de ser català. Però tenir la voluntat de ser-ho ens proporciona un marc per a construir un futur comú.

Potser és la combinació d'aquests dos elements, uns valors de convivència compartits i unes arrels inclusives fruit de la voluntat de la gent el que ens fa pensar en l'escoltisme com una al·legoria del procés que viu avui Catalunya. Un procés que no és conseqüència del caprici dels partits, sinó de la voluntat de la gent, que s'ha expressat de maneres ben diferents: des de la participació en associacions de ciutadans lliures fins a la mobilització al carrer i també fins a les eleccions.

El camí que hem començat a Catalunya no és fàcil i durà temps. Però té entre les característiques més importants la seva base democràtica i inclusiva i la voluntat d'esdevenir un nou moment constituent en què els ciutadans siguem veritablement els que definim quin país volem. Pensant en

El procés de confluència de les tres entitats escoltes catalanes es pot pensar com una al·legoria del procés que viu Catalunya

l'acció educativa de l'escoltisme, ens agrada veure el paral·lelisme entre la contribució que va fer en l'adveniment de la democràcia i la recuperació de l'autogovern, contribuint a fer que seguíssim sent un sol poble, i la que pot fer, avui, en la creació d'un estat que doni respostes a les necessitats i voluntats dels ciutadans de Catalunya. Un procés del qual tots som protagonistes, més enllà d'on hàgim vingut o quina llengua parlem, i que enforteix la unitat civil del poble.

L'acord d'àmplia majoria entre partits polítics i moviments ciutadans per establir una pregunta i una data per a la consulta sobre l'estat propi ens proporciona, per tant, una oportunitat única d'exercir el nostre dret democràtic a decidir quin futur volem. Totes les postures són igualment respectables, i per això una consulta permet que els diversos arguments es puguin exposar i que els ciutadans votem en conseqüència. Els qui pensem que Catalunya ha d'esdevenir un nou estat d'Europa per poder garantir el seu futur haurem d'explicar amb respecte el model de societat oberta que

volem bastir, i per què pensem que és millor que el projecte esgotat en què vivim ara.

L'escoltisme català i gran part del teixit associatiu del nostre país ja fa anys que són actors de l'escena associativa internacional, cosa que els fa ser responsables de les pròpies decisions i, alhora, protagonistes de la construcció de projectes inclusivament a escala europea i mundial, associacions que participen internacionalment des de l'afecte i la complicitat amb les associacions més properes: espanyoles, franceses, italianes i portugueses, i amb moltes altres.

Es, doncs, una felicitat coincidència, o potser un signe del temps, el procés il·lusionant de confluència que han iniciat les tres associacions escoltes catalanes de les quals hem estat responsables, un procés amb l'objectiu d'esdevenir una única organització escolta, com passa a la majoria de països del món. És un acte de generositat amb què els caps escoltes d'avui donen una lliçó de treball conjunt i assenyalen el país nou que entre tots hem de fer realitat.

Fabian Mohedano (1975). *President de Germanor Escolta de Catalunya (2000-2002) i Acció Escolta de Catalunya (2002-2003), president del Consell de la Joventut de Barcelona (2004-2007).*

Eduard Vallory (1971). *Cap de relacions exteriors d'Escoltes Catalans (1995-2000), president del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (1997-2000), president de la Fundació Escolta Josep Carol (2001-2007).*

Joan Vidal (1971). *Comissari general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya (2000-2003). President de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge (2003).*

CÈLIA ATSET

CARTES I MISSATGES

Transport públic més car

Un cop anunciats els augments de preu del transport públic crec que als ciutadans se'ns hauria de consultar si volem que se'ns apugin aquests preus o si preferim alguna reducció de servei i una millor gestió en tots els àmbits.

Crec que hi ha diversos dies i hores en què es podrien suprimir serveis. Sóc partidari de tornar a tancar el metro els dissabtes a la nit, de 12 a 5 o 6, de deixar de prestar serveis tota la nit que suposen un cost molt gran i unes pèrdues considerables a tots els nivells (inseguretat, vandalisme, destrosses, brutícia, molta gent que no paga, etc.).

Crec que s'haurien de revisar els contractes i els sous de directius i quadres dirigents de les empreses de transport, veure si són necessàries moltes campanyes de publicitat, monitors a les estacions, pantalles...

Estic segur que en lloc d'apujar preus hi ha molts aspectes en què es podria estalviar i crear un eficiència molt més alta.

JOSEP SOLER
ALELLA

Aquell infant

Acabat Nadal, vénen els Reis, una festa tradicional, que ens desvetlla aquell infant condormit que tots, encara, portem dintre.

Quan veiem entre la llum dels fanalets els tres savis que ens arriben d'Orient, ens vénen ganes de demanar-los regals. Aquest dia, però, molts menuts no trobaran pas la joguina volguda.

Però faran servir una capsula i un cordill, un vehicle improvisat, per arrossegar unes quantes galindaines i aquesta seva creativitat ja els farà somriure. La capacitat d'imaginació de les criatures més petites és inesgotable, si no acabem fent-la malbé amb tanta consola i tant d'aparell sofisticat...

L'endemà s'apagaran les lluminàries i minvaran els anuncis a la televisió, i tots tindrem una mena de sensació de relaxament, de poder descansar, per fi, del defici que es viu aquests dies per tanta festa que ens munta, cada anyada, la nostra insaciable societat de consum.

ROSER BERMUDO I FONT
VIC

La urbanitat fa la diferència

Les bones maneres, saber conviure amb educació i respectant els altres s'ha perdut en les últimes generacions. I els alumnes han de sortir dels instituts sobretot formats com a persones. És possible que entre tots eduquem en els valors de la bona urbanitat i del civisme perquè aquests valors retornin a la nostra societat? Els valors d'urbanitat s'aprenen a casa, però, tot i que la família té el paper més important en la seva transmissió, les institucions educatives també hi tenen un protagonisme destacat. I tots nosaltres també podem contribuir a inculcar els valors socials amb el nostre exemple.

Hem de ser alguna cosa més que treballadors amb americana i corbata. Hem de tenir una certa inquietud cultural i social, ja que això ens diferenciarà. Cal tornar a aprendre a donar les gràcies, a demanar perdó i a dir sisplau. Cal tornar a aprendre a parlar sense alçar la veu ni cridar. Cal tornar a aprendre a escoltar i callar. Cal tornar a les virtuts de la convivència, la fraternitat i el respecte.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Fins quan?

Fins quan el poble espanyol serà incapaç d'adonar-se que els seus polítics li estan prenent el pèl? Quan s'adonaran que viuen en un constant coixí de corrupció fonamentat en les mentides d'unes quantes fonts maniàtiques que troben suport en la poca cultura democràtica de la gent?

Fins quan hem de rebre els catalans les conseqüències d'aquesta infausta política d'amiguismes i influències, útils només per enriquir-se uns quants? Què esperem per denunciar i posar en evidència tota aquesta gent i sortir, si és necessari, una altra vegada al carrer? Fins quan? Què podem fer?

JOAN ARUMÍ I CEBRIÁN
BARCELONA

La màquina continua

Catalans, ja la tenim aquí. O, més ben dit, ja les tenim aquí. No volíem caldo, doncs dues tasses, però si havien de servir perquè tots els partits sobiranistes volguessin fer-se la foto de família, benvingudes siguin.